

จักรวาลโคจรไร้สิ้นสุด วิญญาณนบากบ้นไม่รู้จบ

'คัมภีร์ใจอื้อ บรรพฟ้า'

บทที่ 1

พันธนาการ

บนหินผาที่สูงที่สุดของเนินเขา เยียนเหิงนั่งขัดสมาธิเงยหน้า ยิ้มน้อยๆ ชมดูเมฆคล้อยที่ลอยผ่านไปอย่างช้าๆ กลางท้องฟ้าอันสดใส เหมือนเช่นเด็กน้อย มันค่อยๆ ยืนมือขึ้นไปโดยไม่รู้สึกตัวราวกับคิดจะ สัมผัสบุปผาเมฆนั้น

เยียนเหิงยอมรู้ว่าเอื้อมไม่ถึง แต่มันมีอาจจะจับความปรารถนา ที่จะลืมนอง ดวงตาที่มองดูเมฆของมันเปล่งประกายจริงใจไร้เดียงสา

ไม่แน่ว่า... ข้าอาจสัมผัสท้องฟ้าได้จริง...

ความคิดนี้ทำให้อรอยยิ้มของมันคลี่จนเจิดจ้าเหมือนเด็กน้อยยิ่งขึ้น ในอดีตเยียนเหิงไม่เคยยิ้มเช่นนี้

แม้แต่ตอนที่อยู่เขาชิงเฉิงขณะได้รับการถ่ายทอดคุณสมบัติของ ศิษย์สาวกสี่บรมราชาจากอาจารย์

เพราะวันเวลาเหล่านั้นมันคิดเพียงจะบรรลุความปรารถนาของ ผู้อื่นเช่นไร เดินอย่างไรจึงไม่ทำผิดหรือถอยหลัง จะแบกรับสิ่งที่อยู่ บนไหล่ตนเองอีกทั้งยืนหยัดต่อไปอย่างไร

เขียนเหิงในวันนี้นักหลับไม่ต้องคิดสิ่งเหล่านี้อีกแล้ว

มันวางมือลง ก้มหน้ามองดูกลางฝ่ามือของตนเอง

ในมือว่างเปล่าไม่มีสิ่งใด

แต่ก็แสดงถึงคว้าทุกสิ่งเอาไว้ได้

ปูยเมฆบนฟ้าเลื่อนลอยผันเปลี่ยน ลมวสันต์หอบหนึ่งพัดมา

ต้องโบหน้าของเขียนเหิง บัดเปาเม็ดเหิงอบหน้าผากของมัน

บนพื้นดินสองข้างของมันปักไว้ด้วยกระบี่เหล็กที่อสังขยวาทที่ใช่ฝึกซ้อม

สองเล่ม ฝ่าฟันด้ามกระบี่เต็มไปด้วยเหงื่อ

กระบี่ยาวไหวเอนไปมาเล็กน้อยตามลม รวากับกำลังเดินระบำ

ต้นสดชูดหนึ่ง

เขียนเหิงรู้สึกเพียงทุกสิ่งรอบกายล้วนสมบูรณ์แบบ

มันหยิบถุงหนังที่วางอยู่ข้างกาย ล้วงกระบอกไม้ไผ่บรรจุน้ำออกมา

ดิงจุกออกดื่มหลายอีก ค่อยหยิบผ้าสีครามปักรูปนกบินออกมาเช็ดหน้า

ซับเหงื่อ

ในถุงหนังยังมีของอีกชิ้นหนึ่ง เขียนเหิงลูบคลำ อดมิได้ที่จะล้วง

ออกมาดูอีก

มันคือคัมภีร์ซีไม้แผ่นหนึ่งกว้างประมาณสี่นิ้วมือ ยาวประมาณ

สองฝ่ามือ ด้านบนแกะสลักถี่แน่นไปด้วยตัวอักษรเล็กๆ แวมองคิดว่า

เป็นตำราเก่าแก่ แต่เมื่อมองดูอย่างละเอียดจะพบว่าเป็นสิ่งที่สลักขึ้นใหม่

ไม้สีอ่อนที่ใช่แข็งแรงทนทานอย่างยิ่ง ดูเหมือนค้อนข้างเป็นของล้ำค่า

ที่หาได้ยาก ฝีมือสลักอักษรบนไม้ประณีต และลงสีดำทำให้ตัวอักษร

เข้มชัด

คัมภีร์ซีไม้เนื้อทั้งชุดมีสิบเจ็ดแผ่น นอกจากแผ่นนี้ที่เหลือล้วนเก็บ

อยู่ในห้องของเขียนเหิง เนื้อหาที่แกะสลักบนคัมภีร์ซีไม้ ความจริง

เขียนเหิงจดจำได้แล้วทั้งหมด เพียงแต่มันมักชอบหยิบติดไว้ข้างกาย
แผ่นหนึ่ง เหมือนเช่นยันต์คุ้มกายที่ช่วยสงบจิตใจได้

เขียนเหิงรับศึกชะตากรรมจวนผู้ตรวจการเจียงซีได้เมื่อครึ่งปีก่อน
สามเดือนหลังจากนั้นคัมภีร์ซีไม้ชุดนี้ก็ถูกส่งมาที่จวนว่าการของ
หวังโส่วเหรินโดยชายหนุ่มสูงใหญ่พูดน้อยผู้หนึ่ง ชายหนุ่มผู้นั้น
คล้ายไม่รู้จักกล่าวคำ มันเพียงแสดงจดหมายฉบับหนึ่ง ระบุว่า
ต้องมอบคัมภีร์ซีไม้ให้เขียนเหิง หรือให้ได้เท่าหวังรับแทนด้วยตัวเอง

ชายหนุ่มผู้นั้นถึงตายก็ไม่ยอมฝากกล่องบรรจุคัมภีร์ซีไม้เอาไว้
หรือให้คนของทางการส่งต่อ มันยืนกรานว่าทำได้เพียงมอบให้หนึ่งใน
คนทั้งสองเองกับมือ เขียนเหิงยังคงอยู่ในสถานะนักโทษตามหมายจับ
ของราชสำนัก เจ้าหน้าที่ติดตามของจวนว่าการไม่อาจยอมรับว่า
มีความเกี่ยวข้องกับอันใดกับมันเป็นอันขาด พวกมันกลัวว่านี่คืออุบาย
ที่ศัตรูทางการเมืองใส่ร้ายได้เท่าหวัง ไม่รู้ควรจัดการเช่นไร

ผลสุดท้ายยังคงให้เม็งซีเหอแจ้เขียนเหิงมารับ พวกมัน
นำชายหนุ่มผู้นั้นไปที่ทุ่งกว้างนอกเมืองกันโจว รอคอยเขียนเหิง
ในความมืดมนอนธการปราศจากผู้คนเพื่อหลีกเลี่ยงการสะกดรอย
ตาม

คืนนั้นเขียนเหิงมากับเลียนเพยหงที่ประสบการณในยุทธภพ
โชกโชน เขียนเหิงเห็นอำมูชายหนุ่มผู้นั้นก็รู้สึกว้าวุ่นไม่น่ามีอันตราย แต่
มันไม่ลืมศึกพรรคหมาไฟที่เฉิงตู หรือบทเรียนต่อต้านกลุ่มศิษย์จอมเวท
ที่ยังตราตรึง ณ อำเภอลูหลิง มันกระทำทุกอย่างตามวจาของ
เลียนเพยหง หลังรับกล่องไม้มาก็หาได้เปิดออกทันทีไม่ แต่มอบให้
เลียนเพยหงตรวจสอบโดยละเอียดก่อนเพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีการติดตั้ง
กลไกลอบทำร้ายอันใด

เมื่อเขียนเพยหงเปิดกล่องออกและจุดโคมไฟให้แสงสว่าง พวกมัน
ก็มองเห็นว่าสิ่งที่บรรจุอยู่ภายในคือสิ่งใด

เขียนเพยหงกลับยังคงรอบคอบอย่างยิ่ง มันใช้มือที่ห่อหุ้มด้วย
แถบผ้าหนาหีบคัมภีร์ที่ไม่ในกล่องออกมาตรวจสอบอย่างละเอียดว่า
มีวัตถุประหลาดเช่นผงพิษเคลือบอยู่หรือไม่

ดวงตาของเขียนเหิงกลับถูกตัวอักษรที่สลักบนคัมภีร์ที่ไม่ดึงดูด
แผ่นแรกที่ถืออยู่ในมือเขียนเพยหงพาดหัวด้านบนเขียนสลักไว้ดังนี้

*'พยัคฆ์มังกรรวมตัว ผู้เมียเกื้อหนุน ยาวตั้งสั้นขวาง คล้อยทวน
อิสระ...'*

ในความมืดมนอนธการ เขียนเหิงได้ยินหัวใจของตนเองเต้นรัว
เหมือนตึกกลอง มันยื่นมือชิงคัมภีร์ที่ไม่แผ่นนั้นมาลูบอักษรพลางมองดู
อย่างละเอียดทีละตัว ยิ่งดูยิ่งตื่นตัน ปลายนิ้วสั่นไหว คนอื่นเห็นแล้ว
ไม่รู้สาเหตุ

แสงไฟส่องสะท้อนน้ำตาที่เอ่อเข้าตาของมัน ปลายนิ้วของมัน
กดเข้าในรอยสลักของตัวอักษรลึกลับๆ เพื่อให้แน่ใจว่าสิ่งที่ตนเองมองเห็น
หาใช่ภาพมายาไม่...

บัดนี้เขียนเหิงก็กำลังลูบไล้อักษรสลักบนคัมภีร์ที่ไม่เบาๆ ภายใต้
แสงแดด โดยไม่มีความตื่นตันเช่นคัมภีร์นั้นอีก

คัมภีร์ที่ไม่ซุดนี้แกะสลักตามลายอักษรที่คนผู้หนึ่งคัดลอกมา
แม้ผ่านการเขียนแบบด้วยมือของนายช่าง แต่รูปแบบซิดก็เปลี่ยนไป
ไม่เท่าใด เขียนเหิงมองออกในแวบเดียวว่านี่คือลายมือของใคร อย่างไรก็ตาม
มันก็เติบโตมาด้วยกันกับคนผู้ นั้น ผีกฝนเล่าเรียนเขียนอักษรด้วยกัน

มานานปี

แต่ก่อนเขียนเหิงหงส้ายมาตลอดว่าโหวอิงจื้อรู้จักกระบวนท่าของเพลงกระบี่พยัคฆ์มังกรคู่ผู้เมียมากมายจากที่ใด หลังได้รับคัมภีร์ที่ไม่เหล่านี้ มันก็กระจ่างโดยพลัน

เช่นนั้นโหวอิงจื้อได้เคล็ดกระบี่อันล้ำค่าส่วนนี้มาเช่นไรกัน เขียนเหิงทบทวนและคาดเดาว่าหลังอุ้งต้งบุกโจมตีสำนักชิงเฉิง ต้องเคยตรวจค้นสิ่งที่เก็บซ่อนต่างๆ ในเรือนเสวียนเหมินเป็นแน่ โดยเฉพาะโถงกุยหยวนสถานที่สำคัญสำหรับฝึกยุทธ์ของศิษย์สาวกสืบมรรคา หากพวกมันจะพบเคล็ดกระบี่พยัคฆ์มังกรคู่ผู้เมียจากในนั้นก็หาใช่เรื่องแปลกไม่

ในกล่องไม้ที่เขียนเหิงได้รับนอกจากคัมภีร์ที่ไม่คัดลอกเคล็ดกระบี่สิบเจ็ดแผ่นนี้แล้ว ส่วนลึกลับที่สุดยังมีสมุดบางเล็กๆ เล่มหนึ่ง เมื่อเปิดออกมาจึงเห็นว่าเขียนเต็มไปด้วยตัวอักษรขนาดเล็ก เป็นลายพู่กันของโหวอิงจื้อเช่นเดียวกัน สิ่งที่เขียนด้านในทั้งหมดคือประสบการณ์การอ่านเคล็ดกระบี่ของโหวอิงจื้อ รวมถึงการหยั่งคาดส่วนที่ยังคงไม่กระจ่างแจ้งจำนวนหนึ่ง

เรื่องเคล็ดกระบี่พยัคฆ์มังกรคู่ผู้เมียถูกเก็บเป็นความลับทั้งหมด ใช้รหัสลับเขียนขึ้น ตัวเลขในนั้นคือรหัสของเพลงกระบี่และกระบวนท่าเก่าชุดแรกของสำนักชิงเฉิง คนนอกที่ไม่เคยเรียนกระบี่ชิงเฉิงมิอาจเข้าใจได้อย่างสิ้นเชิง

หลายปีนี้ความคิดอ่านทั้งหมดของเขียนเหิงล้วนอยู่กับการศึกษาค้นคว้าและฟื้นฟูเพลงกระบี่พยัคฆ์มังกรคู่ผู้เมีย สั่งสมประสบการณ์มากมายไว้นานแล้ว กอปรกับการต่อสู้กับโหวอิงจื้อที่กั่นใจความนั้นยังได้เรียนรู้กระบวนท่าไม่น้อย หากมันอาศัยเพียงทำความเข้าใจด้วยตัวเองจากบทคัดลอกเคล็ดกระบี่ เดิมทีก็ไม่ลำบาก บัดนี้มีการชี้แนะ

จากบันทึกเล่มนี้ของโหวอิงจื้อก็ยิ่งได้ผลเร็วขึ้น

โลกใหม่ของมรรคากระบี่ซึ่งเจิงพลันเปิดออกเบื้องหน้าเยียนเหิง
แน่นอนว่ามันหาได้ฝึกปรือตามการชี้หน้าของโหวอิงจื้อ
อย่างถอดแบบไม่ แต่ครุ่นคิดและพิสูจน์ด้วยตัวเองจนมองออกถึง
แนวทางในเพลงกระบี่โหวอิงจื้อ เยียนเหิงคาดคิดว่านั้นเป็นเพราะ
โหวอิงจื้อยึดติดว่าต้องนำเอาประสบการณ์ของกระบี่อยู่ดั่งที่เรียน
ผลงานเข้ากับกระบี่พยัคฆ์มังกรเพื่อ 'เสริมความแข็งแกร่ง' มากเกินไป
ซึ่งนั่นกลับฝ่าฝืนหลักการกระบี่ที่มีอยู่

เพียงแต่โหวอิงจื้อเองก็มีความคิดริเริ่มและประสบการณ์อยู่บ้าง
ทำให้เยียนเหิงอดมิได้ที่จะตบโตะร้องประเสริญ กระตุ้นให้มันพิจารณา
ข้อด้อยที่ผ่านมาของตนเองที่จมปลักมากเกินไปและไม่กล้าทดลอง

เสี่ยวอิงได้เคล็ดกระบี่ อ่านมากกว่าซ้ำ แต่กลับพ่ายให้ซ้ำ...

ซ้ำควรต้องมั่นใจในมรรคากระบี่ของตนเองมากขึ้น

เป็นกระบี่พยัคฆ์มังกรคู่ผู้เมียของซ้ำ

เมื่อเยียนเหิงอ่านเคล็ดกระบี่และบันทึกก็ราวกับได้เห็นวันเวลาที่
โหวอิงจื้อดิ้นรนขณะอยู่สำนักอยู่ดั่ง และเหมือนได้สหายเก่าผู้นี้ฝึกกระบี่
เป็นเพื่อนตนเองอีกครั้ง มันมักหวนนึกถึงวันเวลาที่เคยฝึกฝนและ
ค้นคว้าหลักการกระบี่ด้วยกันที่เขาซิงเจิงอยู่เนืองๆ ในหัวใจเปี่ยมด้วย
ความอบอุ่นและคิดถึง

เคล็ดกระบี่นี้ส่งถึงมือเยียนเหิงในช่วงเวลาที่ดีที่สุด สำนักอยู่ดั่ง
ไม่ดำรงอยู่นานแล้ว หลังหกกระบี่บ้านแตกช่วยฮั่วเหยาฮวาออกมา
สำเร็จ ซีวิตก็สงบลงชั่วคราว เยียนเหิงพยายามครุ่นคิดว่าต่อไปจะเดิน
อย่างไร แต่กลับเหมือนไม่มีทิศทางแม้แต่น้อย เป้าหมายที่เป็นรูป
เป็นร่างที่สุดเดิมก็คือฟื้นฟูสำนักซิงเจิง แต่เยียนเหิงยังคงถูกราชสำนัก

ออกหมายจับ จะฟื้นฟูชื่อเสียงของสำนักชิงเฉิงอย่างเปิดเผยนั้น เป็นไปไม่ได้อย่างสิ้นเชิง อนึ่งยังต้องมีวิทยายุทธ์และความสำเร็จคำฐีสำนึก เยียนเหิงก็รู้ตัวว่ายังมีความสามารถไม่พอ เรื่องราวที่ปรารถนาที่สุดและสมควรทำที่สุดกลับทำไม่ได้ ในตอนนั้นเยียนเหิงตกอยู่ในห้วงความทุกข์อันลึกล้ำ

การได้รับเคล็ดกระบี่พิชัยคัมภีร์มัจจุรผู้เมื่อย สำหรับเยียนเหิง ก็เหมือนเช่นคว้าเชือกที่แข็งแรงเส้นหนึ่งได้ในบ่อโคลน บันทึกล่มนั้นของโหวอิงจื้อยิ่งทำให้มันรู้สึกว่ามันเองหาได้อยู่ลำพังคนเดียวบนเส้นทาง 'ฟื้นฟูชิงเฉิง'

เยียนเหิงลุ่มลุ่มคร่ำครวญในใจว่าโหวอิงจื้ออยู่ที่แห่งใดกันแน่ ใช้ชีวิตอย่างไร นอกจากเคล็ดกระบี่และบันทึกประสบการณ์แล้ว ในกล่องไม้ไผ่ซึ่งข้อความของโหวอิงจื้อ แต่เยียนเหิงกลับรู้ว่าของขวัญที่สำคัญชิ้นนี้แสดงถึงอะไรบ้าง

เสี่ยวอิงคิดได้แล้ว

มันต้องตาม 'คนที่สำคัญอย่างมากผู้นั้น' กลับมาได้แล้วเป็นแน่ ความก้าวกระโดดบนวิชากระบี่ในครั้งปีนี้อย่อมทำให้เยียนเหิงสุขสันต์ แต่ได้รู้ว่าสหายเก่าพบความสุขใจแล้วก็ทำให้มันปลื้มใจเช่นกัน

เรื่องราวของโหวอิงจื้อให้คิดมันว่า...

อย่าถูกอดีตหรืออนาคตกดดันจนมีอาการใจ มีชีวิตอยู่กับทุกขณะในปัจจุบัน

นี่สอดคล้องกับประสบการณ์การฝึกปรือกันหยอญูมาเมื่อหนึ่งปีก่อน มันยึดติดกับกระบี่เกินไปจึงกลายเป็นทาสรับใช้กระบี่ เมื่อละทิ้งกระบี่จึงเข้าใจว่า 'การใช้กระบี่' ที่แท้จริงเป็นเช่นไร

เยียนเหิงในตอนนี้อยู่สุขกับทุกช่วงเวลาฝึกกระบี่ ชื่นชม

ต่อความลึกลับของหลักการกระบี่ทั้งหมด เห็นทุกอุปสรรคที่มีอาจแก้
เป็นความสนุกสนาน

ในที่สุดมันจึงเข้าใจว่าเหตุใดเหอจื่อเซ็งผู้เป็นอาจารย์จึงเผย
สีหน้าตื่นเต้นเหมือนจะกินอาหารอร่อยทุกครั้งตอนที่ฝึกยุทธ์ รวมถึง
ตอนตัดสินใจกับเยี่ยฉินยวน

เมื่อได้ครอบครอง 'กระบี่ของตนเอง' ก็จะเป็นเช่นนี้

ยามนี้ที่ไกลด้านหลังมันถ่ายทอดเสียงผีทำเหยียบพื้นหญ้า
เยียนเหิงเพียงฝึกกระบี่เสร็จไม่นาน ประสาทสัมผัสยังคงไวยิ่ง ประเดี้ยวเดียว
ก็รับรู้ได้ อีกทั้งจำแนกได้ว่าเป็นใคร

มันยิ้มอย่างสบายใจและนั่งอยู่ไม่ขยับ ลูบไล้คัมภีร์ซีไม้แผ่นนั้น
สืบต่อ

ถงจิ้งนั่งลงข้างกายมันเบาๆ พิงไหล่ของมันเอาไว้

คืนหนึ่งเมื่อสิบกว่าวันก่อน ถงจิ้งฝันถึงความทรงจำหนึ่ง

นางกลับสู่ตอนที่ตนเองอายุเพียงหกปี

ในปีนั้นพรรคหมินเจียงที่ถงป้อสยงบิดานางสร้างขึ้นยังมิได้
ครอบอำนาจชนส่งทางแม่น้ำมณฑลซื่อชว่น ยังคงแย่งชิงผลประโยชน์
ทำเรื่องใหญ่หลายแห่งของเจิงตู

ในความฝัน ถงจิ้งตัวน้อยๆ นั่งอยู่ในคลังสินค้าแห่งหนึ่งของ
สาขาใหญ่พรรคหมาป่าเฒ่า มองดูบิดากับมือดีด้านต่อยตีในพรรคกำลังสวมใส่
และจัดระเบียบเกราะป้องกันที่สร้างขึ้นจากแผ่นไม้ไผ่ แบ่งสันมีดดาบ
และทวนไม้ไผ่ระยิบระยับ เตรียมรับการปะทะเพื่อตัดสินว่าผู้ใดจะได้
ครอบอำนาจพื้นที่เจิงตู

นางถลิ่งดวงตากลมโตมองบิดากับบุรุษเหล่านั้น แทบจะไม่มี

คนพูดคุยกัน บนร่างทุกคนแก่กลืนอายชนิดหนึ่ง...กลืนอายนั้นมิใช่สิ่งที่
ถงจิ้งในวัยเยาว์จะเข้าใจได้ นางรู้เพียงเมื่อได้กลืนมัน หัวใจดวงน้อยๆ
ของตนเองก็เต้นเร็วขึ้น

ถงป้อสยงผู้เป็นบิดาปล้นเงยหน้ามองมายังนาง นั่นหาใช่
ใบหน้าอบอุ่นที่ถงจิ้งคุ้นเคยยามปกติไม่ มันคือความหนาวเย็นที่ร้อนผ่าว
ดวงตาของบิดาคล้ายกำลังมองดูนางอยู่ แต่ก็เหมือนเพียงมองดูกำแพง
ด้านหลังนาง ไม่มีอารมณ์ใดๆ แต่ก็คล้ายจะปะทุได้ทุกเมื่อ

ถงจิ้งในวัยหกปีอาศัยสัญชาตญาณโดยกำเนิด รู้สึกได้ว่าบิดากับ
บุรุษเหล่านั้นปรากฏความงดงามประหลาดในช่วงเวลาที่ต้องสูญตายนี้

นางอยากเป็นคนหนึ่งในพวกมันอย่างมาก

นางมองตามพวกมันเดินออกประตูคลังสินค้าที่ป้องกันอย่าง
เข้มงวด...

ถงจิ้งฝันถึงตรงนี้ก็ตื่นขึ้น ผุดลุกขึ้นนั่งบนเตียง มีอาจหลับลงได้อีก
นางหวนนึกถึงเหตุการณ์ที่คิดไปเองว่าลี้มไปนานแล้วในความมืด
จากนั้นนางแน่ใจแล้วว่า

ข้าปรารถนาเรียนรู้การต่อสู้ ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นมา

ผ่านรุ่งเช้าวันถัดมาจากความฝันนั้น ถงจิ้งก็เรียนยุทธ์กับ
เลี่ยนเพยหงส์ต่อไป

เลี่ยนเพยหงส์มีประสบการณ์สั่งสอนศิษย์หญิงอย่างสิงอิงมาก่อน
แล้ว กอปรกับอยู่ร่วมกันมาหลายปีจึงเข้าใจอุปนิสัยของถงจิ้งอย่างยิ่ง
เป็นเหตุให้มันหาได้ยึดเยี่ยมนำแปดมหาเลิศสำนักคงถงให้นางเรียน
ทั้งหมด แต่เลือกถ่ายทอดสิ่งที่เหมาะสมแก่นางจากในนั้น กระบวนท่า
ชิงชัยด้วยจิ้งหะในกระบี่แขนทะเลวง เพลงหัตถ์ขัดเร็วของคมบิน
ส่งวิญญาณ และปรับใช้กับกระบี่บินคมคู่ที่ค่อนข้างเบา การโจมตี

ด้วยอาวุธสั้นประชิดตัวของพัดใบไม้ดำเพื่อป้องกันคู่ต่อสู้กำยำโถมเข้ามา
เข็อกบินกรงเล็บเหล็กสะบัดันใจผสมผสานการลอยตัวด้วยท่าร่างวิชาตัวเบา
ทักษะที่ใช้เพื่อหลุ่รอดจากการจับกอดของศัตรูในหัตถ์ถักวนเมฆา วิธีต่อสู้
ด้วยอาวุธสั้นสองมือหลายกระบวนที่ค่อนข้างง่ายตายในแฉ้เจาะภูเขา
เพื่อป้องกันและต่อต้านศัตรูขณะมีเพียงอาวุธหนัก แลดาบวงตะวัน
อันแกร่งกร้าวกับกำปั้นตะลุยกที่อาศัยแรงกายต่อสู้ เลียนเพยหง
เลือกสอนเฉพาะบางสิ่ง

รุ่งเช้าวันนั้น เลียนเพยหงกำลังสอนแฉ้เจาะภูเขาให้ถึงจั้ง
อาจเพราะคืนก่อนนอนไม่พอ ขณะสองมือถึงจั้งถือพลองยาวสี่ซีกกว่า
ก็เห็นได้ชัดว่าไร้ซึ่งเรี่ยวแรง และมีอาจใช้แหวและขาปล่อยพลัง
อย่างเต็มที่

"เจ้าต้องตั้งใจฝึก" เลียนเพยหงสีหน้าหนักใจ

"นี่ไม่เหมาะกับข้าเอาเสียเลย" ถงจั้งปล่อยมือข้างหนึ่งออก
แล้วเหวี่ยงข้อมือ บอกเป็นนัยว่าเหนื่อยเล็กน้อย

"บนสมรภูมิมิใช่เวลาใดก็เลือกอาวุธได้" เลียนเพยหงชมอารมณ์
อธิบาย "อาวุธไม่คล่องมือเจ้าก็จะไม่สู้ ยอมให้คนฆ่าแกงหรือ อิกทั้ง
เพลงแฉ้พลองสองมือนี้ยังช่วยยึดเส้นทั่วร่างและฝึกฝนเส้นเอ็นที่เจ้าละเลย
เพราะใช้ดาบมือเดียวมากเกินไป และก็ยังมึประโยชน์ต่อสิ่งอื่นๆ ที่เจ้า
จะเรียนในภายหน้าอย่างมาก!"

ถงจั้งฟังแล้วจึงหุบปาก สองมือยกแฉ้พลองนั้นขึ้นอีกครั้ง แต่ยังคง
มีอาจจจ่อสมรฐิตั้งหมดใจมดี เพียงทำท่าทางของกระบวนท่า

เลียนเพยหงยังมองดูสีหน้ายิ่งดำมืด ตนเองพยายามเรียบเรียง
การฝึกฝนชุดนี้สุดความสามารถเพื่อถงจั้ง แต่นางกลับเพียงกระทำ
พอเป็นพิธี ในที่สุดมันจึงอดมิได้ที่จะตวาด "หัวใจของเจ้าลอยไปที่ใด

แล้ว ยังคิดถึงเยียนเหิงเด็กน้อยผู้นั่นอีกหรือ"

ถงจิ้งตกตะลึง ขณะต่อมาใบหน้าางก็แดงช้ำแล้วเหวี่ยงเส้พลอง
ตกลงบนพื้นอย่างแรง

"ท่านไช่เป็นอาจารย์ข้า! ข้าเองก็ไม่ได้ขอให้ท่านสอนข้า!"

ถงจิ้งหมุนตัวผละไปทั้งที่น้ำตาคลอ ทั้งเลียนเพยหงที่รู้สึกเสียใจ
ภายหลังให้ยืนอยู่ที่เดิม

สำหรับเลียนเพยหงแล้ว ทุกเช้าตรู่ล้วนเป็นความท้าทายครั้งใหม่
อายุปุนนี้แล้วมันนอนไม่มากนัก แทบทุกวันที่ตื่นนอนล้วนยังทัน
เห็นดาวประกายพริ้วไร

ร่างที่เพ่งตื่นนอนเหมือนทุกข้อต่อล้วนถูกตะปูเหล็กตรึงเอาไว้
แข็งที่อจนแม้กระทั่งพลิกหมุนก็รู้สึกเปลืองแรง ตอนที่ยากลุกขึ้นนั่ง
อาการบาดเจ็บเก่าของเส้นเอ็นและข้อต่อทุกจุดบนร่างก็ล้วนต่อต้านมัน

เลียนเพยหงไม่ยอมปลุกพวกพ้องที่ยังคงหลับสนิทอยู่ในห้อง
มันฝืนกลั้นเสียงครวญคราง ลุกขึ้นนั่งช้าๆ ที่ละซุ่น โคจรเลื้อยกลม
ทั้งนอกและในด้วยวิธีหายใจของสำนักคงถง ทำให้สมรรถภาพร่างกาย
กระฉับกระเฉงขึ้นเล็กน้อย ค่อยปีนลงจากเตียง ฝึกฝนทำสมาธิแต่ละท่า
ของคัมภีร์เปลี่ยนเส้นเอ็นวัดเส้นโลหินที่เรียนกับหยวนชิงเจี๋ยบๆ เพื่อ
ยึดเหยียดเส้นเอ็นทั่วร่าง ฝึกพักหนึ่งจึงเคลื่อนไหวอิสระได้อย่างแท้จริง

ยามแสงอรุณแรกปรากฏ เลียนเพยหงก็จะพกวกระปี่ราชสีห์อีกหาญ
ไว้บนสายคาดเอว หยิบอาวุธอื่นๆ ที่มันชอบใช้ และออกไปฝึกฝนในขุนเขา
ใกล้เคียงตามลำพัง

มันรู้ว่าการหายใจในป่าเขารุ่งเช้าค่อนข้างลำบาก ไม่เหมาะกับการ
การฝึกฝนอย่างมาก แต่มันไม่ยอมให้พวกพ้องคนใดมองเห็นตนเอง
ยังไม่ได้ยึดเส้นยึดสายร่างกายและท่วงท่าฝึกยุทธ์ที่แข็งที่อุม่งงาม

จึงเร่งมาก่อนคนทั้งหมด

ความจริงมันไม่จำเป็นต้องพกอาวุธแต่ละชนิดของแปดมหาเลิศ
ไว้ทั้งหมด และเปลี่ยนเป็นใช้อาวุธฝึกฝนที่ค่อนข้างเบาแทนได้ แต่มัน
ยืนหยัดทำเช่นนี้

พกอาวุธที่ใช้ทำศึกอันดุเดือดมาหลายปีไว้ข้างกาย ทำให้มันรู้สึก
ยิ่งเหมือนเป็นตนเองในอดีต

ทุกวันเลียนเพียงต้องใช้เวลาและความอดทนมากกว่าเมื่อก่อน
หนึ่งเท่า จึงคืนสู่ความรู้สึกยามใช้วิชายุทธ์ปกติ ใช้อาวุธหลากหลาย
แปรท่าย่อยี่ร่างกาย เหวี่ยงหมัดเตะขาโดดเด่นสะดุดตา มันไม่รู้ว่า
เวลาที่ต้องมาเตรียมตัวล่วงหน้าเช่นนี้จะนานขึ้นเรื่อยๆ ตามคืนวัน
อีกหรือไม่

จะแย่งกว่าเดิมใหม่...ถึงขั้นสักวันหนึ่งจะทำมิได้เลยใหม่...

เลียนเพียงรู้ตัวตั้งนานแล้วว่าเมื่อซrachขึ้นก็จะสูญเสียไปไม่หยุด
แต่รู้ทั้งรู้ เมื่อสิ่งที่เป็นของตนเองแต่เดิมพลันสูญหายไปก็ยังคงอดมิได้
ที่จะกลัว

เลียนเพียงในวัยหกสิบเจ็ดปีรู้ว่ากายหน้าของชีวิตตนเอง
ไม่มีหนทางเจริญก้าวหน้าขึ้นอีกแล้ว

สิ่งที่ทำให้ร่างกายมันถดถอยร้ายแรงเช่นนี้หาใช่เพียงเพราะ
อายุไม่ แต่รวมถึงศึกที่ถูกเฉลยจิตู้ทำร้ายอย่างหนักในปีนั้นทำให้
เลียนเพียงเสียพลังอย่างมากจนมิอาจคืนสู่ภาวะและทักษะเช่นแต่ก่อน
ได้อีก และทุกครั้งที่มองเห็นใบหูใหญ่ที่ถูกตัดไปของตนเองในเงาสะทอน
กลางน้ำก็ล้วนย้ำเตือนประสบการณ์ความพ่ายแพ้อย่างอนาถครานั้น
ของมัน ยิ่งทำลายความมั่นใจในตนเองของมันอย่างหนักหนาสาหัส
เฉลยจิตู้ตายใต้คมดาบจึงเลียนานแล้ว แต่ความอภัยศน์มันไม่มีวัน

ลบล้างได้

เฮ้อ...ข้ากำลังหลอกใคร ต่อให้วันนี้เหลยจิวตี้มีชีวิตอยู่ ข้าก็
ไม่อาจเอาชนะมันได้...

มีอยู่วันหนึ่งขณะที่มันกำลังฝึกฝนโยนสลับอาวุธในมือด้วย
เพลงผลัดดวงสำนักคงกง ฝ่ามือมันตอบสนองตามไม้ทันทีชั่วขณะหนึ่ง
ดาบโค้งร่วงหล่นลงพื้น มันหยุดมือ มองดูดาบบนพื้นอย่างเหม่อลอย
ขณะนั้นในใจของมันปรากฏความคิดเช่นนี้

ข้ายังฝึกอย่างสุดชีวิตเพื่ออะไรกันแน่...

ทุกครั้งที่ฝึกจนเหนื่อยแล้ว มันจะนั่งพักผ่อนอยู่บนก้อนหิน จากนั้น
เริ่มครุ่นคิดว่าอีกเดี๋ยวจะสอนอะไรให้ถึงจิ้งบ้างในแต่ละวัน มีเพียง
ช่วงเวลานี้ที่หัวใจของเลี่ยนเพยหงผ่อนคลายออก

มันจดจ่ออยู่กับการครุ่นคิด กระบี่ในมือกรีดวาดเบาๆ เป็น
กระบวนท่าที่จะถ่ายทอดให้ถึงจิ้งหรือวิชาที่จะให้นางตั้งใจทบทวน
ในขณะที่จินตนาการว่าถึงผู้มิไหวพิริบพรสวรรค์จะซึมซับวิชายุทธ์เหล่านี้
แปรเป็นของตนเองเช่นไร เลี่ยนเพยหงก็มักตื่นตื่นขึ้นมาและลูบครายาว
สีขาวโพลนแทบทั้งหมดกลางเฝยรอยยิ้มคือรั้นของมันในอดีตออกมา
อีกครั้ง

ความหวาดกลัวที่สุดของเลี่ยนเพยหงคือวันหนึ่งตนเองจะตาย
อยู่บนเตียง บางครั้งมันจะหวนนึกว่าหากคืนนั้นตนเองตายอยู่ได้คมดาบ
เหลยจิวตี้จะเป็นโชคดีที่สุดหรือไม่

ผู้ที่ขจัดความคิดเช่นนี้ของมันออกไปได้มีเพียงถึงจิ้ง เลี่ยนเพยหง
ภายนอกแม้ไม่กล่าวอะไร แต่มันฝากฝังความหมายของชีวิตที่เหลืออยู่
ของตนเองไว้กับถึงจิ้งแล้ว

ขอเพียงนางมุ่งมันตั้งใจและมีการขึ้นนำที่ถูกต้องสืบต่อ ยี่สิบปีให้หลัง

หรือถึงขั้นแค่สืบทอดให้หลังก็อาจกลายเป็นยอดฝีมือชั้นสุดยอด
เช่นเหยาเหลียนโจวได้ หรือเป็นปรมาจารย์ใหญ่บุกเบิกวิชายุทธ์ใหม่
ของสำนัก

เลียนเพยหงเชื่อมั่นต่อสิ่งนี้ไม่เสื่อมคลาย
เพื่อปลูกฝังนาง ข้าต้องอยู่ต่อไปอีก ยี่นานยิ่งดี
ข้าต้องการเห็นถึงจิ้งผู้นั้น
มันอธิษฐานเช่นนี้ในใจ

แต่เมื่อถึงวันนี้ ขณะที่ถึงจิ้งขว้างแล้วพลองลงและจากไปด้วย
โทสะพลุ่งพล่าน เลียนเพยหงพลันรู้สึกหัวใจของตนเองเหมือนแตกสลาย
คำพูดประโยคนั้นที่ตวาดถึงจิ้ง ความจริงเลียนเพยหงอดทนไว้นาน
แล้วจึงเค้นออกมา ความก้าวหน้าในวิทยายุทธ์ของถึงจิ้งสองปีมานี้
หาได้เป็นที่น่าพึงพอใจดังคาดการณ์ไม่ พักนี้ยังมีภาวะหยุดชะงัก
ไม่ก้าวหน้า

เลียนเพยหงรู้ว่าสาเหตุที่ถึงจิ้งเสียสมาธิคืออะไร
เป็นเยียนเหิง

เยียนเหิงและถึงจิ้งเคียงไหล่กันนั่งอยู่บนเนินเขานั้นสืบทอด ความรู้สึก
ของพวกมันถึงขั้นที่ไม่ต้องกล่าวมากความ เพียงอยู่ด้วยกันเงียบๆ ก็รู้สึกถึง
ความสุขได้

เนิ่นนาน ถึงจิ้งก้มหน้ามองดูคัมภีร์ที่ไม่ในมือของเยียนเหิง
จึงหยิบมันมาและดูไปได้อักษรด้านบน

"เจ้าฝึกสำเร็จหมดแล้วหรือ" นางเขย่าคัมภีร์ที่ไม่ถามเยียนเหิง

"ประมาณเจ็ดแปดส่วนกระมัง บ้างก็ยังมีได้ศึกษาละเอียด
เพียงแต่รู้แล้วว่ามรรคากระบี่คร่าวๆ เป็นอย่างไร ขอเพียงใช้เวลาสักหน่อย

คงจะคิดออก"

ถงจึงยิ้มพลางกล่าว "เช่นนั้นเจ้ายังไม่ชอบคุณข้าอีก?"

หลังจากได้รับเคล็ดกระบี่พิชัยมังกรค์ผู้เมีย เยียนเหิงก็ทุ่มเทสมาธิทั้งหมดแปลความหมายยอดวิชาในนั้น ถงจึงเองก็ช่วยเหลืออยู่ด้านข้าง นอกจากช่วยมันเป็นคู่มือแล้ว ยังเสนอมุมมองของตนเองต่อหลักการวิชาของกระบวนท่ากระบี่ ในขั้นตอนนี้เยียนเหิงยิ่งเข้าใจอย่างลึกซึ้งว่าถงจึงปรารถนาเรื่องด้านวิทยุทธ์เพียงใด แม้ประสบการณ์การต่อสู้จริงและความรู้ความเข้าใจต่อเพลงกระบี่ซึ่งเจ๋งยังมีขีดจำกัด ประสบการณ์ที่เสนอออกมามากมายหาได้ถูกต้องไม่ แต่ความฉลาดเฉลียวไม่ธรรมดาของนางกลับกระตุ้นให้เยียนเหิงบังเกิดความคิดใหม่ๆ จนทะลวงอุปสรรคในการฝึกปรือกระบี่พิชัยมังกรค์ได้จำนวนมาก

เยียนเหิงได้ยื่นถงจึงกล่าวเช่นนี้ กลับจงใจไม่เอ่ยสักคำ

ถงจึงรีบจับคอเสื้อของมันเอาไว้พลางเขย่าอย่างแรง "อะไรเจ้าหมายความว่าข้าไม่มีความดีความชอบหรือ"

"ใช่ๆ...ทั้งหมดอาศัยคุณหนูใหญ่ถง! ข้าเป็นผู้มีพระคุณของข้าโดยแท้!" เยียนเหิงฉีกยิ้มขึ้นมา จับมือของถงจึงเอาไว้

ถงจึงยิ้มอย่างปลื้มใจ ข้ายังมองดูคุณภริษาในนั้น ดวงตานางเปล่งประกายออกมาอย่างพึงพอใจอย่างยิ่งที่ได้ช่วยเหลือเยียนเหิงให้ทะยานไปข้างหน้า...ความสำเร็จของเยียนเหิงก็เท่ากับความสำเร็จของตัวเอง

ถงจึงใช้แรงใจและเวลามากมายนี้ช่วยเหลือมัน ทำให้เยียนเหิงซาบซึ่งอย่างยิ่ง ข้ายังรู้สึกอีกว่าเพราะการพยายามร่วมกันนี้ของพวกมันทำให้ความสัมพันธ์ก้าวหน้าขึ้นก้าวใหญ่

"เพียงแต่..." ยามนี้เขียนเหิงกล่าว "หลายวันนี้เหมือนไม่เห็นเจ้า กับเลียนเพยหงฝึกยุทธ์..."

รอยยิ้มของถงจิ่งหดลงเล็กน้อย จากนั้นก็แค้นยฺม "ไม่มีอะไร... เพียงแต่ข้ารู้สึกว่เมื่อก่อนเรียนเร็วและมากเกินไป คิดว่าตัวเอง ควรทบทวนลึกลงก่อน..."

ความรู้สึกของเขียนเหิงกับถงจิ่งลึกลงยิ่งยั้งแล้ว จิตใจสื่อถึงกัน ไหนเลยจะไม่สังเกตเห็นว่าสำเนียงของนางมีความผิดปกติ แต่มั่นรู้ว่า ถงจิ่งอุปนิสัยดีอรัน ไม่ชอบให้ผู้อื่นคาดคั้นที่สุด จึงไม่ซักถามอีก คิดในใจว่ากลับไปคอยถามเลียนเพยหงก็ได้

"พวกเราล้บกันเถอะ" เขียนเหิงกล่าว

ถงจิ่งพยักหน้าก่อนยัดคัมภีร์ซึ่งไม่กลับคืนในถุงหนังใบนั้นแล้วถือไว้ เขียนเหิงเองก็ยืนขึ้นถอนกระบี่เหล็กที่อั้งสองที่ใช้ฝึกฝนขึ้นมาจากพื้น คนทั้งสองเคียงไหล่ลงเขาด้วยฝีเท้าว่างไว

ไม่ถึงครู่หนึ่งพวกมันก็กลับถึงค่ายหน้าสุยเหียน...บ้านของ หกกระบี่บ้านแตกในยามนี้

ในวันนั้นหลังพวกจิงเสี่ยช่วยฮั่วเหยาฮวาได้แล้ว และแยกกันกับ นักรบหมาป่าชาวจ้วง ก็กลับมารวมตัวกับหวังโล่วเหริน เขียนเหิง และถงจิ่งที่กั้นใจ คนทั้งหกไม่เหมาะที่จะอยู่ข้างกายได้เท่าหวัง เพราะยังคงถูกราชสำนักออกหมายจับ แต่หลังผ่านเรื่องได้เท่าหวัง ถูกลอบสังหาร หกกระบี่บ้านแตกก็รู้ดีว่าหวังโล่วเหรินผู้ตรวจการ เจียงซีได้ผู้นี้เสี่ยอันตรายถึงชีวิตอยู่ทุกเช้าค่ำ ดูเหมือนตำหนักหนึ่งอ่อง แห่งหนานซางจะก่อกบฏได้ทุกเมื่อ ในเมื่อหกกระบี่บ้านแตกไม่มีที่ไป มิสู้อยู่บริเวณใกล้เคียงกันใจ อาจสนับสนุนได้เท่าหวังได้ยามจำเป็น

หวังโล่วเหรินเองก็คิดว่าหกกระบี่บ้านแตกพเนจรตลอดทั้งวัน

มิใช่แผนการที่ทำได้ยาวนาน จึงหาสถานที่เหมาะสมต่อคนทั้งหก นั้นก็คือค่ายหน้าค่ายเหยียนที่อยู่นอกอำเภอซึ่งโหยวทางตะวันตกของ เมืองกันโจวแห่งนี้ลึกกว่าหลิ

ก่อนเขียนเหิงและถงจึงกลับถึงค่าย ก็เห็นป้อมสังเกตการณ์เล็กๆ หลังหนึ่งที่ยื่นหลังให้ภูเขาหันหน้าหาแม่น้ำ ขนาดเท่ากับคฤหาสน์ของ ครอบครัวเศรษฐีในเมือง กำแพงสูงคอกไม้ไผ่ที่ห้อมล้อมรอบด้าน พังเสียหายทุกแห่งเพราะการศึก และมีร่องรอยของการเผาทำลายหลายจุด หน้าช่องโหว่ของกำแพงมองเห็นได้ถึงบ้านเรือนไม้ที่หลังที่อยู่ภายใน มุมทางทิศเหนือและใต้บนกำแพงมีหอสูงสังเกตการณ์ที่หลงเหลืออยู่ โผล่ออกมาสองหลัง จึงทำให้มันยังคงดูเป็นค่ายป้อม ด้านตะวันออก มีป่าผืนหนึ่งบังบังตัวค่ายเอาไว้ครึ่งหนึ่ง โดยรวมเป็นสถานที่ค่อนข้าง เร้นลับ

ค่ายแห่งนี้เดิมเป็นด่านหน้าที่โจรค่ายสุ่ยเหยียนสร้างขึ้นอยู่ กลางขุนเขา ใช้เพื่อระแวดระวังทหารลอบโจมตีจากเขาด้านหลัง หวังใส่เหรินดำรงตำแหน่งไม่นานก็ส่งทหารปราบปรามโจรผู้ร้ายใกล้เคียง บุกทำลายค่ายสุ่ยเหยียนอย่างสายฟ้าแลบ ค่ายจึงถูกเผาไปด้วย ค่ายหน้าเล็กๆ แห่งนี้กลับยังคงหลงเหลือ หวังใส่เหรินเดิมคิดสร้างมันเป็นป้อมหลังหนึ่งของอำเภอซึ่งโหยว ให้ทหารชาวบ้านและชายฉกรรจ์ หมุนเวียนกันเฝ้าดู และใช้เป็นสถานที่ฝึกทหารในระยะยาว แต่ภายหลัง ทางการเจียงซีได้ยุ่งอยู่กับการปราบโจรลอบโยนประชาชาติตลอด จึงมิได้ดำเนินการตามแผนการนี้ หกกระบี่บ้านแตกจึงได้ใช้อาศัยพำนัก

ค่ายหน้าค่ายสุ่ยเหยียนแม้ห่างจากอำเภอซึ่งโหยวไม่ไกล แต่ระหว่าง ทั้งสองที่กลับเป็นพื้นที่ขรุขระทั้งหมด ไม่ง่ายต่อการเดินทาง เป็นเหตุให้ ผู้สัญจรยามปกติน้อยอย่างยิ่ง มีเพียงหมู่บ้านผิงเหยียนที่ใกล้เคียง

ที่แห่งนี้ที่สุด ซึ่งมีชาวบ้านเพียงร้อยกว่าคน หวังโส่วเหรินหลอกว่า พวกเขาจึงเลี้ยงคือทหารกล้าผู้เกรียงไกรที่มั่นรวบรวมได้ มาพักแรมที่นี้ชั่วคราว เพราะบ้านแตกสาแหรกขาด ชาวบ้านจึงเหยียนแต่ก่อนประสบความลำบาก จากโจรผู้ร้าย ได้ให้หวังเปรียบเสมือนบิดาผู้ให้กำเนิดพวกมันอีกครั้ง ย่อมไม่มีทางสงสัยเคลือบแคลง ยามปกติก็มีได้มารบรบนกัน จึงอยู่ร่วมกัน อย่างสงบสันติ

เหยียนเหิงและถงจิ้งมิได้เปิดประตูค่ายเข้าไป แต่ก้าวเข้าจากช่องโหว่ ช่องหนึ่งของคอกล้อม

ในค่ายมีเพียงบ้านเล็กสี่หลังกับคลังเก็บของที่ค่อนข้างใหญ่แห่งหนึ่ง ตั้งล้อมที่ว่างผืนหนึ่งตรงกลาง ขณะนั้นบนที่ว่างปูไว้ด้วยเสื่อฟางที่ใช้ ก้อนหินทับมุงทั้งสี่เอาไว้ บนเสื่อเต็มไปด้วยผักปอกกับผลไม้ที่เก็บมาจาก บนเขาแล้วนำมาตากแห้ง บนพื้นตั้งพลองไม้ไผ่สองอันห้อยเชือกกระหวางกัน แล้วแขวนไว้ด้วยเนื้อสัตว์ผึ่งลมแถวหนึ่ง ล้วนเป็นสัตว์ป่ากับปลาที่จับได้ ในแม่น้ำ ใช้เกลือหมักดองเอาไว้แล้ว

หวังโส่วเหรินคอยให้คนมาส่งเสบียงอาหารตามวันเวลาที่กำหนด แต่หกกระบี่บ้านแตกพเนจรมานานแล้ว คู่ไม่เคยกับการล่าสัตว์หาอาหาร ในป่าเขา ถึงแม้อาศัยอยู่ในที่ปราศจากผู้คนเช่นนี้เป็นเวลานานก็ไร้กังวล ซึ่งความขาดแคลนในชีวิต

ค่ายหน้าค่ายเหยียนรกร้างมาระยะเวลาหนึ่งแล้ว ขณะ หกกระบี่บ้านแตกเพิ่งย้ายเข้ามาที่นี้ก็ชวนให้รู้สึกอันตรายน่าสะพรึงกลัว ถงจิ้งไม่คุ้นเคยที่สุด แต่เมื่ออาศัยนานเข้า ค่ายก็เต็มเปี่ยมไปด้วย กลิ่นอายแห่งชีวิต ทำให้นางรู้สึกเหมือนเป็นบ้านหลังหนึ่งไปแล้ว

และแน่นอน เป็นเพราะมีเหยียนเหิงอยู่...

บ้านทั้งสี่หลังในค่ายนั้นห้อยผ้าแดงสีสันสดใสไว้เหนือประตูหน้าต่าง

บนบานประดู่มั้ยั้งแปะกระดาศี่แดงที่ด้านบนเขียนอักษร 'มงคลคู่' (囍)
ตัวใหญ่ คนทั้งสองกลับมาเห็นก็อดมิได้ที่จะสบตากันแยมั้มอย่าง
หวานชื่น

อีกไม่นานหกกระเป๋บ้านแตกจะจัดงานมงคล

จึงเลี้ยงกับหู่หลังหลันกำลังจะแต่งงาน

"พี่หลัน ท่านจะแต่งกับลิงป่าตัวนี้จริงหรือ"

ถงจึงถามหู่หลังหลันเช่นนี้ในวันรุ่งขึ้นหลังจากจึงเลี้ยงประกาศว่า
จะแต่งงาน ในตอนนั้นคนทั้งสองกำลังเก็บเสื้อผ้าที่ตากอยู่ในค้าย

หู่หลังหลันตั้งผมดำตรงจอนและกัมศิระลงเล็กน้อยพลางแยมั้ม
ก่อนพยักหน้าหงิกๆ แล้วพิบชุดคลุมยาวในมือสืบต่อจนเสร็จและวางใส่
ในตะกร้าไม้ไผ่เบาๆ

ถงจึงมองดูรอยยิ้มภายใต้แสงอาทิตย์ของหู่หลังหลันจนเหม่อลอย
เล็กน้อย เมื่อเทียบกับขณะแรกรู้จักหู่หลังหลันมีเสน่ห์ที่ทำให้ถงจึง
อีกฉาเพิ่มขึ้นมามากมาย เหมือนเช่นผลไม้สดบนต้นไม้ลูกหนึ่งสูงงอม
จนถึงเวลาที่อวบอิมเต่งตึงที่สุด

ถึงแม้เป็นสตรีเหมือนกัน ถงจึงก็อดมิได้ที่จะชื่นชมในใจ

"ตอนแรกข้าโดยสารเรือมาตามหามันที่แคว้นหมิงก็เพื่อแตกหัก"
หู่หลังหลันมองดูถงจึงพลางกล่าว นัยน์ตางดงามเรียวยาวนั้นเปล่งประกาย
ออกมา "หากมิใช่เอาชนะ ก็แต่งกับมัน"

"เช่นนั้นตอนนี้ท่านไม่ยอมเอาชนะพี่จึงแล้วหรือ" ถงจึงถาม

หู่หลังหลันถอนหายใจเบาๆ เอือกหนึ่งก่อนส่ายหน้า "ข้ารู้แล้วว่า
ตนเองไม่อาจข้ามผ่านจึงเลี้ยง...หลังมันเข้าใจท่าพองคลื่นตัดเหล็กและ
ร่างกายหายเป็นปกติแล้ว ข้าจึงรู้"

นางยิ้มจนเผยฟันขาวเหมือนหยกขาวออกมาพรางมองดูเสื้อผ้า
ที่แขวนอยู่บนเชือกแต่ละตัวที่ปลิวขึ้นลงตามลม ในสายตานางราวกับ
เห็นมันเป็นเกลียวคลื่นใหม่ซัดซัดซัดโดยสารถือจากบ้านภูมิลำเนา
ข้ามมาทางตะวันตก และราวกับเป็นความรักความชิงชังที่เคยพลุ่งพล่าน
ในใจตนเอง

"เช่นนั้นทางเลือกที่เหลือของข้าก็มีเพียงกลายเป็น 'ภรรยาของนักสู้'
แล้ว"

ผู้หญิงหลังใช้ภาษาบ้านเกิดกล่าวคำว่า 'ภรรยาของนักสู้' ถึงจึง
จึงฟังไม่เข้าใจ แต่ถึงแม้ไม่ถามนางก็รู้ว่าพี่หลังกล่าวอะไรอยู่

ถึงจึงคาดเดาว่าการตัดสินใจนี้ของผู้หญิงหลังกำหนดไว้ตั้งแต่
เบื้องหน้าเวลาที่ประลองริมฝั่งแม่น้ำเชียงตานแล้ว...ในวันนั้นนางใช้สถานะ
ของภรรยากล่าวกับจิงเลียที่จะไปตัดสินใจกับเหลยจิวตี้ให้ 'นำชัยชนะ
กลับมา'

หลังพวกมันช่วยฮั่วเหยาฮวาออกมาจากตำแหน่งหนึ่งอ่อง จบสิ้น
เรื่องนี้ ผู้หญิงหลังก็ไร้ซึ่งเหตุผลที่จะไม่แต่งงาน

เพียงแต่นางยังคงรอหนึ่งปีจึงรับปากจิงเลีย นางต้องแน่ใจว่า
ตนเองไม่เสียใจอีก

ถึงจึงมองดูท่าทางมีความสุขของผู้หญิงหลังก็อดมิได้ที่จะนึกถึง
ตนเองเช่นกัน

พี่หลังฝากฝังชีวิตในภรรยาให้พี่จิงแล้ว...ข้าเองจะฝากฝัง
ให้เยียนเหิงได้หรือไม่...

"พี่หลัง เช่นนั้นต่อไปท่านจะละทิ้งการฝึกดาบแล้วหรือ" ถึงจึงถาม
ผู้หญิงหลังปล่อยหัวเราะ "แน่นอนว่ายังต้องฝึก มันเองก็เคยบอก
ข้าว่าห้ามละทิ้งวิทยายุทธ์ไปเช่นนั้น"

มุมปากนางพกวาคความหวานขึ้นที่เข้มข้นกว่าเดิมขณะกล่าวความจริงสิ่งที่จึงเลี้ยกล่าวในตอนนั้นหาได้ง่ายดายเพียงนี้ไม่

'เจ้าทำให้ข้าหลงอย่างแท้จริง คือตอนที่เราพบกันอีกครั้ง ตอนที่ข้าเกือบถูกเจ้าฟันตาย' เมื่อคืนมันกล่าว 'ข้าไม่ยอมให้ต่อไป เจ้าเปลี่ยนเป็นอีกคนหนึ่ง'

"เพียงแต่เป้าหมายฝึกยุทธ์ต่อไปของข้าไม่เหมือนเดิมแล้ว" นู๋หลังหันกล่าวต่อถงจิ้งอีก "ข้ามิได้ฝึกปรือเพื่อโค่นล้มใครอีกแล้ว แต่เพื่อปกป้องบ้านหลังนี้"

ถงจิ้งตกตะลึงอีกครั้งหนึ่ง นู๋หลังหันตรงหน้าราวกับเป็นคนละคน กับนักดาบหญิงที่พัวพันกับความรักรักความแค้น พกพาคความขัดแย้งเต็มทรวงติดตามจึงเลี้ยผู้นั้น บัดนี้นางชนะสมดุขของจิตใจระหว่างความรักกับการต่อสู้และปรับความเข้าใจกับตนเองในอดีตได้แล้ว

ถงจิ้งม้วนผ้าที่ตากแดดจนแห้งพลางตามอย่างใจลอย "เช่นนั้นต่อไปพี่จึงมีแผนอันใดเล่า"

เมื่อได้ยินคำพูดนี้ มือที่เก็บเสื้อผ้าของนู๋หลังหันก็หยุดชะงักลง ถงจิ้งหาได้สังเกตไม่และยังคงพึมพำกับตัวเอง "แต่ก่อนในสายตาพี่จึงมีเพียงสำนักอู่ตั้ง ทว่าอยู่ตั้งหายไปนานแล้ว เยียนเหิงยังมีความฝันสร้างสำนักชิงเฉิงใหม่ แต่ข้าไม่ค่อยได้ยินพี่จึงกล่าวถึงการฟื้นฟูสำนักนู๋จนนานให้ ถึงขั้นไม่ได้ยินพี่จึงกล่าวถึงบ้านเกิดที่ผู้เจี้ยนแต่อย่างใด...แต่พี่จึงลึงป่าตัวนี้ต้องไม่มีทางหยุดลงเป็นแน่! ไม่ว่าจะป็นเขาสูงเช่นไรก็คงจะป็นขึ้นไปอย่างไม่หยุดยั้งแน่นอน..."

หว่างคิ้วนู๋หลังหันปรากฏเงามืดจางๆ กลุ่มหนึ่ง ยามนี้ลมกระโชกขึ้นแล้ว เสื้อผ้าที่ยังมิได้เก็บโบกสะบัดอย่างรุนแรงพร้อมกัน

"...พี่หลัน ท่านว่าไหม" ถงจั้งยืมน้อยๆ ถาม
ใบหน้าที่แข็งที่อเล็กน้อยแต่เดิมของหนูหลิงหลันฟื้นคืนกลับมา
นางพยักหน้าและเงยมองดูท้องฟ้า จากนั้นกล่าว "พวกเรารีบเก็บผ้าเถอะ
เหมือนฝนจะตกแล้ว"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)